

“La vida és tan avorrida que si a sobre fas personatges corrents...”

Pere Rovira (Vila-seca de Solcina, Tarragonès, 1947), conegut com a poeta, assagista i articulista, publica a Proa la seva primera novel·la, *L'amor boig*. És professor de Poesia Moderna a la Universitat de Lleida.

—L'amor passional és el gran tema de la novel·la, i la novel·la creix amb personatges singulars i situacions sorprenents. Ja la teníeu pensada així des del principi?

—Una novel·la d'amor, encara que hi hagi crítics que no hi estiguin d'acord, és una novel·la d'amor i és molt difícil dir-hi coses que no s'hagin plantejat abans. Per tant, un escriptor ha de saber que el que escriurà ha estat escrit diverses vegades. Cal saber això abans de començar i, en conseqüència, has de crear-te uns estímuls.

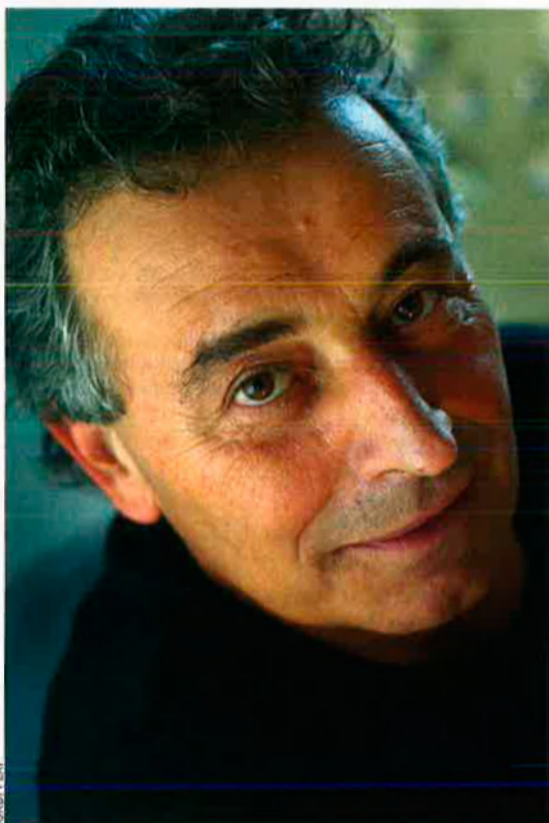
—Per què situeu els adolescents als anys 60?

—La novel·la comença presentant una relació amorosa entre dos adolescents a principi d'aquests anys per destruir el tòpic que aquells anys les relacions de parella no podien ser íntimes, que els adolescents no podien sortir de nit. Però no es queda aquí, sinó que juga amb diverses sorpreses, a través de diversos personatges i situacions, i també de la construcció específica del text. Per això hi apareix una novel·la paral·lela. És un joc conscient que m'agrada.

—Però heu evitat de fer el retrat d'una època. Hi ha els referents històrics mínims per a saber en quin temps se situa l'acció i res més. Per a no caure en el costumisme?

—Just. No pretenia fer el retrat d'una societat, que se suposa que han de fer els escriptors. La meva intenció no era retratar el món dels anys 60, sinó parlar de l'aventura de dues persones en aquell moment, amb pinzellades de l'època, però no gaires. I descartant allò que molts poden pensar que és el més representatiu de l'època. Així, al noi no li agrada el rock de moda, sinó el jazz, que també n'hi havia.

—Un dels altres temes que planteja la novel·la és la relació, conflictiva o, si més no, tibant, entre les parelles enamorades i el seu encaix social. La dificultat d'encaixar una passió amorosa dins els convencionalismes de la vida quotidiana.

El poeta i assagista Pere Rovira publica la seva primera novel·la, *L'amor boig*, a l'editorial Proa.

—L'amor deu ser una oscil·lació entre l'obediència i la desobediència.

—La història dels pares —pare i mare— de la noia és tan potent, tan singular, que justificaria per si sola tota una novel·la.

—Jo també ho penso. És una mena de referència a Balzac, amb personatges del XIX, com el *trepà*. El que hi ha és que els adolescents tampoc no donen per a gaire. Per desgràcia és així. Un pic els tens enamorats, què fots? No pots reproduir grans converses. I per això apareixen personatges més interessants. I ells dos també seran més interessants de grans. Que la novel·la sigui diverses novel·les forma part del joc. Les històries que envolten la principal també són novel·les. És l'intent d'enfocar l'amor possessiu i destructiu des de diversos angles.

—La poesia, els comentaris que fan els personatges de la poesia amorosa, us ajuda a parlar de l'amor amb el cap ben alt, no?

—En efecte. Això és una cosa molt deliberada. No volia que els

meus personatges diguessin ximpleries. Alguns pensen que cal que els personatges diguin ximpleries per ser realista. Jo penso que una novel·la és sempre literària. Si no, estem fots. No hi ha ningú que parli com a les novel·les. I la poesia és important a la novel·la perquè m'importa molt.

—Però sense caure en l'erudició gratuïta ni trencar el ritme de les situacions. Fa avançar el relat.

—Exacte. És viva, vital.

—Sou conscient que el joc del final pot desorientar el lector, acostumat a unes històries relatades amb claredat?

—Això és completament intencionat. Un dels sistemes d'enganxar el lector és enganyant-lo. Volia que el lector pensés que havia llegit una cosa i després descobrís que la veritat podia ser diferent.

—També sembla intencionada la creació de personatges singulars, gens corrents. Són més aviat uns herois.

—Són personatges especials, cadascú a la seva manera. La literatura és feta de personatges excepcionals. La vida és tan avorrida que si a sobre fas personatges corrents...

Lluís Bonada